YAŞLI BİNEK

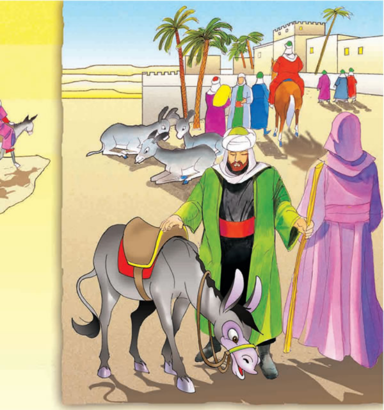
Işıl ışıl güzel bir gündü. Tabiat, baharın gelişiyle yeşil gömleğine bürünmüştü. Bulutlar beyaz beyaz tebessüm eder gibiydi. Dağlar, heybetli duruşlarıyla etrafa güven veriyordu. Yeşil otlaklar nice hayvana bağrını açmış, sanki "Gelin, gelin, otlarımızdan yiyin." diyordu.

Bu güzel çayıra sahipleri merkeplerini salmıştı. Merkepler, bir taraftan otluyorlar, bir taraftan da konuşuyorlardı. Aralarında en yaşlı olana sorular soruyorlardı:

– Sen hepimizden daha yaşlısın. Ama bizlerden çok daha dinç, neşeli ve hızlısın. Bu nasıl oluyor?

Yaşlı merkep onlara bakıp gülümsedi:

– Nasıl olacak? Elbette Mekke'ye gittiğimde başımdan geçen güzellikler sebebiyle böyle oldu. Gürbüzleştim, hız kazandım ve sanki gençleştim.

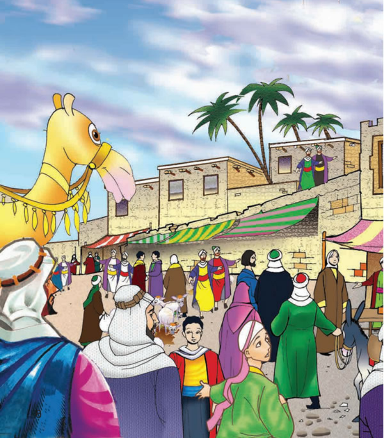
Genç merkepler merakla:

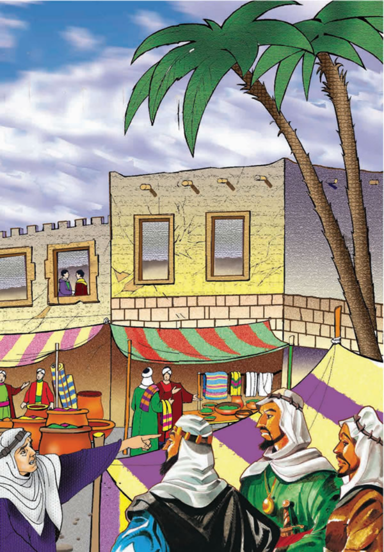
– Hangi güzellikler, diye sordular. Sonra da:

– Haydi, haydi anlat, diye yaşlı merkebe yalvardılar.

Yaşlı merkep öksürdü. Boğazını anlatacağı hatıra için iyice hazırladı ve söze başladı:

– Ben bildiğiniz gibi Sadoğulları kabilesinden Halime'nin bineğiyim. Halime, kabilesinin diğer hanımları gibi her sene Mekke'ye gider ve sütannelik yapmak için çocuk arardı. Mekke'deki zenginler de çocuklarını işte bu sütannelere ücret karşılığında teslim ederlerdi. O sene Halime, Mekke'ye gitmekte gecikti. Mekke'ye vardığında bütün zenginler, çocuklarını emzirecek bir sütanne bulmuştu.

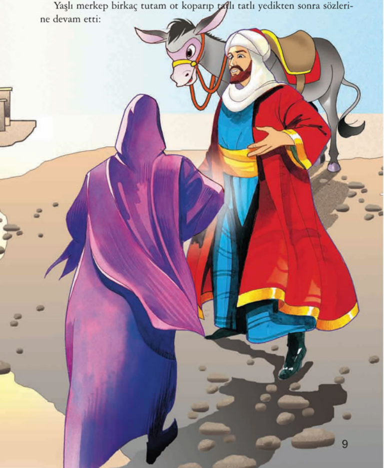

Halime, üzgün bir şekilde yürürken birden karşısına heybetli bir adam çıktı. Bu, Mekke'deki Kureyş kabilesinin lideri Abdülmuttalib idi. Halime'ye, "Benim yetim bir torunum var. Diğer kadınlar O'nu almak istemediler. Sen torunuma sütannelik yapmayı kabul eder misin? Umarım bu çocuk sayesinde eviniz bereketlenir." dedi.

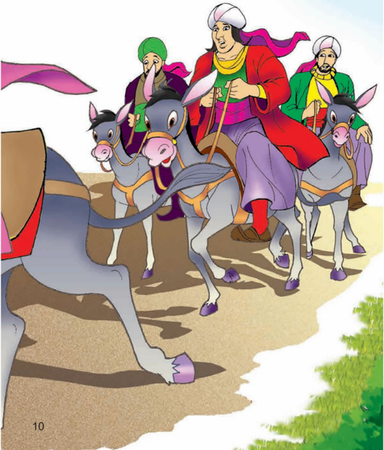

Halime, bu teklife pek sevindi. Birlikte sözü edilen bebeğin evine gittiler. Halime yatağında uyuyan bebeğe baktı. Bebeğin yüzü ay gibi parlıyordu. O'nu sevmemek mümkün değildi. Halime, daha o anda kalbinde bu çocuğa karşı apayrı bir sevgi duydu.

Yaşlı merkep birkaç tutam ot koparıp tatlı tatlı yedikten sonra sözlerine devam etti:

– Sonra Halime benim üzerime bindi. Çocuk kucağındaydı. Birkaç adım atmıştım ki bana bir hâl oldu. Birdenbire damarlarıma güç ve bacaklarıma derman geldi. O anda hızım arttı. Halime de buna şaşırmıştı. Bir taraftan seviniyor bir taraftan da, "Ne oluyor bu merkebe? " diyordu. Şaşıracak ne vardı ki? Kucağındaki çocuktu buna sebep. O ışıl ışıl gül çehreli ço-

cuk bilemediğim bir yönden bana güç ve kuvvet gelmesine vesile oluyordu. Hatta şu yaşlı hâlimle yolda bütün yolcuları geçtim.

Halime çocukla birlikte köyüne dönmüştü. O günden sonra evlerine bereket ve bolluk geldi. Başta kocası olmak üzere bütün aile şaşkınlık içindeydi. Koyunlar bol bol süt vermeye, tavuklar sık sık yumurta yapmaya başladı. Tarlaları bol bol ürün verdi. Kaldırdıkları harmanlar sebebiyle ambarları ürünle doldu, taştı.

Bu durumu herkes konuşur olmuştu. Dağlarda çobanlar bile birbirine bu, bolluk ve bereketi soruyorlar ve buna ikna edici cevap arıyorlardı. Halime'nin hayvanları memelerinde bol bol süt ile evlerine dönüyorlardı. Kendi hayvanları niçin böyle çelimsizdi? Hâlbuki yedikleri ot aynıydı. Niçin onların tarlaları verimsizdi de Halimelerin tarlaları bol bol ürün veriyordu. Hâlbuki kuraklıkta onların tarlaları da su görmüyor, onlara da bir damla yağmur düşmüyordu. Bunun sebebini bir türlü anlayamıyorlardı.

Ama meselenin sırrı bir süre sonra çözüldü. Herkes yoksulluk içinde yaşarken Halime ve ailesinin böyle bolluk içinde yaşamasının sebebi anlaşılmıştı. Bu bereketin sebebi eve yeni gelen nur yüzlü çocuktu.

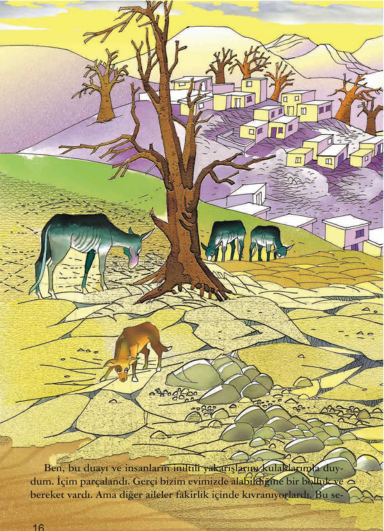
O yıllarda beldeyi kuraklık vurmuştu. Her tarafta kıtlık vardı. Sadoğulları bu duruma son vermek için bir rahip eşliğinde yağmur duasına çıkmaya karar verdiler. Uzun süre yapılan duadan sonra gökyüzünde tek bir bulut bile belirmedi. Orada bulunan yaşlı bir kadın Halimelerin evine bereket getiren

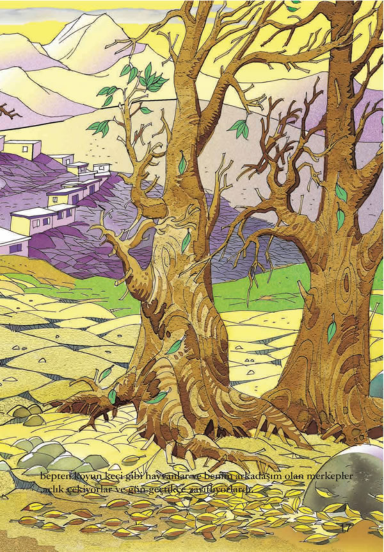
çocukla duanın tekrarlanmasını teklif etti.Daha sonra Halime, gönüllerine taht kurmuş olan çocuğu alıp dua edilen tepeye geri geldi.

Rahip, "Allah'ım, Halime'nin evine bereket getiren bu çocuğun yüzü suyu hürmetine beldemize yağmur ver, rahmet indir, bereket ihsan et! İhsan edeceğin bolluk ile yüzümüzü güldür." diye dua etti.

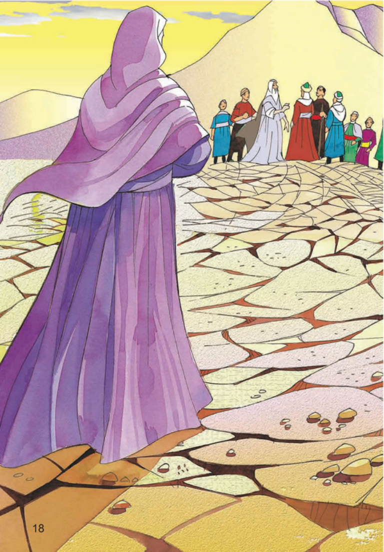

Ben, bu duayı ve insanların iniltili yakarışlarını kulaklarımla duydum. İçim parçalandı. Gerçi bizim evimizde alabildiğine bir bolluk ve bereket vardı. Ama diğer aileler fakirlik içinde kıvranıyorlardı. Bu se-

bepten koyun keçi gibi hayvanlar ve benim arkadaşım olan merkepler açlık çekiyorlar ve gün geçtikçe zayıflıyorlardı.

Yağmur duası epey sürmüştü. Bir ara gökyüzünde bir kara bulut belirdi. Ardından bu bulut hızla büyümeye başladı. Bir süre sonra gökyüzü yağmur bulutlarıyla doldu. Sonra da bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

Herkes sevinç içindeydi. Rahip gülüyor, insanlar mutluluktan ellerini havaya kaldırıp sevinç çığlıkları atıyorlardı. Sadoğulları, sanki bayram yapıyordu. Kuzular meleşiyor, inekler böğürüyor, tavuklar gıdaklamalarıyla bu sevince ortak oluyordu. Halime, elindeki gül yüzlü çocuğa bakıp gülümsedi. Çocuk da ona bakıp tatlı tatlı tebessüm ediyordu. Halime, bu yetimin kendi çocuğu olmasını ne kadar isterdi. Bu duygu onun gözlerinden, yüzündeki ışıltıdan rahatlıkla anlaşılıyordu.

Ama o bir sütanneydi. Bir gün o ay yüzlü çocuktan ayrılacaktı. Bunları düşünen Halime'nin çehresi hüzünlü bir hâl aldı. Ama bilmiyordu ki artık o günden sonra evlerindeki bereket bitmeyecekti. Hatta o kutlu misafirin ayak bastığı bütün evler, sokaklar, şehirler bereket ve bolluğa kavuşacaktı.

İşte böyle gençler. Benim başımdan geçen olay budur. Şimdi anladınız mı niçin hızlı yürürüm; niçin böyle dinç, gürbüz ve kuvvetliyim.

Merkepler hep bir ağızdan:

– Şimdi anladık bizden daha dinç ve gürbüz oluşunun sebebini, dediler.

Bunları söylerken bir taraftan meradaki yemyeşil taze otlardan yiyorlar, bir taraftan da " Keşke bu yaşlı merkep gibi talihli olabilseydik." diye iç geçiriyorlardı.

Merkeplerle birlikte bu hikâyeyi dinleyen kuzular da talihli merkebin etrafını sardılar. O gün çobanları gelene kadar onunla birlikte otladılar.

